

РЕШЕНИЕ

№ 3401

гр. София, 26.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.

като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20231110104295 по описа за 2023 година

Предявени са кумулативно обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът твърди, че е налице облигационно правоотношение, възникнало между него и ответниците И. Г. Г., И. Г. Г. и Е. С. Д. въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия до топлоснабден имот, находящ се на адрес:, но начислените за него суми за цена на същата, формирана на база на прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, както и цена на услуга за дялово разпределение, са останали незаплатени. Сочи, че съгласно приложимите общи условия, в случай, че резултатът от изравняването е сума за доплащане, тя се прибавя към първата дължима сума за съответния период, а когато е сума за възстановяване, от нея се приспадат най-старите просрочени задължения на потребителя. Твърди, че съгласно общите условия от 03.02.2014 г., в сила от 12.03.2014 г., купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща същата в 30-дневен срок от датата на публикуване на общата фактура на интернет – страницата на продавача, като за публикуването се съставят констативни протоколи от нотариус. Допълва, че ответниците не са погасили процесните вземания, поради което претендира от тях при условията на разделност сумите, както следва: 1 834,78 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г.; 255,39 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 07.07.2022 г.; 30,80 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.06.2019 г. до 30.09.2020 г., както и 7,29 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 31.07.2019 г. до 07.07.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на заявлението по чл. 410 ГПК – 28.07.2022 г. до окончателното им заплащане, за които суми по ч. гр. дело № 40909/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 09.08.2022 г., при следните квоти: по отношение на И. Г. Г. – 1/8, а именно: 229,35 лв., представляваща цена на

топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г.; 31,92 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 07.07.2022 г.; 3,85 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.06.2019 г. до 30.09.2020 г., както и 0,91 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 31.07.2019 г. до 07.07.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на заявлението по чл. 410 ГПК – 28.07.2022 г. до окончателното им заплащане; по отношение на И. Г. Г. – 1/8, а именно: 229,35 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г.; 31,92 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 07.07.2022 г.; 3,85 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.06.2019 г. до 30.09.2020 г., както и 0,91 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 31.07.2019 г. до 07.07.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на заявлението по чл. 410 ГПК – 28.07.2022 г. до окончателното им заплащане и по отношение на Е. С. Д. – 6/8, а именно: 1 376,08 лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г.; 191,54 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 07.07.2022 г.; 23,10 лв., представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.06.2019 г. до 30.09.2020 г., както и 5,47 лв., представляваща лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 31.07.2019 г. до 07.07.2022 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на заявлението по чл. 410 ГПК – 28.07.2022 г. до окончателното им заплащане. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК всеки от ответниците И. Г. Г., И. Г. Г. и Е. С. Д. е подал отделен отговор на исковата молба, които са с идентично съдържание. Оспорват исковите при твърдението, че не са получавали фактури, обективиращи вземанията за цена на топлинна енергия в полза на ищеца. Оспорват сключването на изричен договор за предоставяне на топлинна енергия, както и да са давали съгласие за сключване на такъв с фирмата за дялово разпределение. Оспорват да са ползвали твърдяната услуга, както и доставянето на същата. Навеждат довод за изтекла 3-годишна погасителна давност. Оспорват исковите за лихва за забава, тъй като имат акцесорен характер спрямо тези за главница, а освен това считат, че моментът на изпадане в забава е определен по неясен начин. Оспорват да са канени извънсъдебно за заплащане на процесните вземания, поради което не са имали възможност да ги оспорят. С тези съображения отправят искане за отхвърляне на предявените иски.

Третото лице – помагач на страната на ищеца – изразява становище, че предявените иски са основателни.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ.

Основателността на исковите за цена на потребена топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение предполага установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: облигационно правоотношение с предмет продажба /доставка/ на топлинна енергия между топлофикационното дружество, в качеството му на продавач, и потребителя, в качеството му на купувач; продавачът реално да е изпълнил задължението си да достави твърдяното количество топлоенергия до имота в претендираната стойност и за купувача да е възникнало насрещно задължение за заплащане на уговорената цена, както и, че през иския период в сградата, в която се намира процесният топлоснабден имот, е извършвана

услуга за дялово разпределение от лице, с което е сключен договор, при което е възникнало насрещно задължение за заплащане на нейната цена.

Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ /приложима редакция след 17.07.2012 г., а с това и в рамките на процесния период/ потребител, респ. клиент на топлинна енергия за битови нужди е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Следователно, тази законова уредба сочи за купувач /страна/ по договора за доставка на топлинна енергия собственикът на топлоснабдения имот или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване, като законодателят е обвързал това качество с реалното ползване на съответния вид енергия. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни отношения с ищцовото дружество. В случая, при съвкупна прецЕ. на писмените доказателства по делото – акт за женитба № 1008/27.07.1958 г., договор за покупко-продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти от 21.11.1989 г., нотариален акт № 135, том I, нот. дело № 1451/1993 г., удостоверение за наследници с изх. № РВЕ22-УФ01-128/11.03.2022 г., издадено от Столична община, р-н „Възраждане“ и др., съдът приема, че в рамките на исковия период ответниците И. Г. Г., И. Г. Г. и Е. С. Д. се легитимират като собственици на процесния недвижим имот при посочените от ищеца с исковата молба квоти – по 1/8 всеки – по отношение на И. Г. Г. и И. Г. Г. и 6/8 – по отношение на Е. С. Д., респ. същите следва да отговарят за вземанията за цена на топлинна енергия и цена на услуга за дялово разпределение, касаещи същия, съобразно обема на правата си в съсобствеността. Най-напред, от съдържанието на представения договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти от 21.11.1989 г. (л. 109 от делото) се установява, че И. Н. Д. и Е. С. Д. са придобили собствеността върху процесния апартамент № 27, находящ се в, заедно с избено помещение с площ от 5,72 % кв. м. и 2,51 % идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото. Видно от представения акт за женитба № 1008/27.07.1958 г. (л. 107 от делото) купувачите по сделката са сключили брак помежду си значителен период от време преди нейното изповядване – 21.11.1989 г., за който няма данни към този момент да е бил прекратен, поради което съдът прави извод, че имотът, предмет на същата, е придобит от тях при условията на съпругеска имуществена общност – арг. чл. 19, ал. 1 СК от 1985 г. (отм., но действащ към релевантния период). Нещо повече, такъв извод може да се направи и предвид данните в представения нотариален акт № 135, том I, нот. дело № 1451/1993 г. (л. 18-19 от делото), в който е отразено, че върху собствения на И. Н. Д. и съпругата му Е. С. Д. апартамент № 27, находящ се в, заедно с избено помещение с площ от 5,72 кв. м. и 2,51 % идеални части от общите части на сградата, представляващ тяхна семейна имуществена общност, е учредена ипотека за обезпечаване на отпуснат на инвестиционен кредит. На следващо, място от удостоверение за наследници с изх. № РВЕ22-УФ01-128/11.03.2022 г. (л. 16-17 от делото) става ясно, че И. Н. Д. е починал на 23.08.2009 г., оставяйки за свои наследници по закон – Е. С. Д. – съпруга и Т. И. Д. – дъщеря, при което може да се направи извод, че на основание наследствено правоприемство посочените лица са станали носители на следните права от правото на собственост върху процесния имот, а именно: 3/4 идеални части – за Е. С. Д. (1/2 – придобита на лично основание по силата на договора за продажба от 21.11.1989 г. след прекратяване на съпругеската имуществена общност и 1/4 – придобита по наследяване от съпруга си) и 1/4 идеална част – за Т. И. Д. (придобита по наследяване от баща си). Изрично в удостоверението за наследници е отбелязано също така, че Т. И. Д. е починала след баща си – на 24.08.2011 г., с оглед на което на основание наследствено правоприемство притежаваната от нея 1/4 идеална част от правото на собственост върху процесния апартамент е придобита от наследниците ѝ по закон – И. Г. Г. – син и И. Г. Г. – син, при

което всеки един от тях е станал носител на по 1/8 идеална част от него – арг. чл. 5, ал. 1 ЗН. По делото не се твърди, а и не се доказва осъществяването впоследствие на други юридически факти, довели до промяна в правата върху процесния имот, поради което съдът приема, че в рамките на исковия период именно тримата ответници се легитимират като негови собственици, респ. като клиенти на топлинна енергия за битови нужди по отношение на него, а това означава, че с оглед действащата нормативна уредба в областта на енергетиката те се явяват легитимирани да отговарят за процесните вземания, касаещи същия, съобразно обема от участието си в съсобствеността – по 1/8 всеки – за И. Г. Г. и И. Г. Г. и 6/8 – за Е. С. Д.. Следва да се отбележи, че сключването на изричен писмен договор за предоставяне на топлинна енергия с ищеца не е необходимо, тъй като нормативната уредба в областта на енергетиката свързва качеството потребител на такава единствено с наличието на право на собственост или ограничено вещно право на ползване, като в случая първото измежду двете е установено по делото.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ облигационните правоотношения между страните се регламентират от публични известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. Според изричната разпоредба на чл. 150, ал. 2 ЗЕ общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите. Следователно, приемането на общите условия от абоната става по силата на закона, след изтичане на срока за възражения и/или отправено искане към ищеца за уговаряне на индивидуални такива. По делото нито се твърди, нито се доказва ответниците да са възразили срещу прилаганите от ищеца общи условия или да са предложили сключването на индивидуално споразумение с него, поради което и с оглед изложените по-горе съображения, че в рамките на исковия период те са били носители на съответна идеална част от правото на собственост върху процесния апартамент № 27 съдът прави извод, че между тях и ищеца е възникнало договорно правоотношение по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ, разпределението на топлинна енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение, а дяловото разпределение на топлинна енергия между страните в сградата се осъществява от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Топлинната енергия за отопление на сграда – етажна собственост се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост – арг. чл. 142, ал. 2 ЗЕ. Съгласно чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда – етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти. В случая, видно от протокол от общо събрание на етажната собственост от 20.05.2002 г., списък към него и договор № 2433/23.09.2002 г. (л. 25-30 от делото), данните, отразени в представените изравнителни сметки и протоколи за отчет /л. 85-91 от делото/, както и изводите в констативната част от заключението по съдебно-техническата експертиза, в рамките на исковия период услугата по извършване на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода в сградата - етажна собственост, находяща се на адрес:, е била възложена и извършвана от третото лице – помагач -

Съдът намира за неоснователно възражението на ответниците по отношение на действието на договора между етажната собственост и фирмата за дялово разпределение, обосновано с твърдението, че не са дали съгласие за сключването му. В случая, списъкът към протокола от 20.05.2002 г. /л. 29 от делото/ е подписан от голяма част от етажните собственици, включително и от наследодателя им – И. Н. Д., като по делото нито се твърди,

нито се доказва решението на общото събрание да е било атакувано от него по реда на ПУРНЕС /отм., но действащ към момента на вземане на решението/. Ето защо, съдът намира, че това решение обвързва всички етажни собственици, включително и ответниците предвид установения по делото факт, че същите са били собственици на самостоятелен обект в сграда в режим на етажна собственост през исковия период. В случая, касае се за сделка – решение на общност от субекти – етажни собственици, което е взето на проведено общо събрание, осъществено по определен в закона ред и които решения имат действие по отношение на всички субекти в общността, включително и ответниците. Ето защо, съдът приема, че договорът за топлинно счетоводство от 20.05.2002 г. е произвел своето действие. Нещо повече, по делото се установява, че за процесния период услугата дялово разпределение в процесната сграда – етажна собственост се е извършвала именно от, като видно от приетите документи за връчване на изравнителни сметки и формуляри за отчет, отнасящи се за процесния аб. № 205116, страните са изпълнявали поетите по договора задължения, като потребителите включително и ответниците за част от исковия период са допускали представителите на топлинния счетоводител за отчитане до адреса, с което фактически са потвърдили обвързаността си от договора за топлинно счетоводство от 20.05.2002 г.

За установяване на факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, по делото е прието без оспорване от страните заключение на вещото лице по съдебно-техническата експертиза, според което количеството постъпила топлинна енергия в сградата – етажна собственост, находяща се на адрес:, е измервана чрез определено от ЗЕ средство за измерване – общ топломер, който е отчитан в края на всеки месец, като технологичните разходи са приспаднати от общото количество топлинна енергия, влязло в абонатната станция, и са за сметка на топлофикационното дружество. Изяснява се, че през процесния период в имота на ответниците са начислявани суми за отопление, битово гореща вода и сградна инсталация, като детайлно е посочено как се формират те, достигайки се до крайния извод, че това е ставало съобразно изискванията на действащата нормативна уредба. Така, сумите за отопление на имота са формирани въз основа на данните от 2 броя отоплителни тела, които през отчетен период 2019 г. – 2020 г. са били с монтирани уреди за дялово разпределение, а през отчетен период 2020 г. – 2021 г. са били с електронни разпределители, които са отчитани дистанционно, тези за битово гореща вода са начислявани по данни от 1 брой водомер през отчетен период 2019 г. – 2020 г., а през отчетен период 2020 г. – 2021 г., това е ставало на база 1 брой потребители съгласно т. 5.2 от Приложение към чл. 61, ал. 1 на Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 г. за топлоснабдяването, тъй като абонатът не е осигурил достъп, за което е съставен протокол от 22.05.2021 (л. 87 от делото). Сумите за топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация, са начислявани на база посоченото в т. 6.1.1. от Методиката за дялово разпределение към Наредба № Е-РД-04-1 от 12.03.2020 г. за топлоснабдяването – между абонатите съобразно пълния отопляем обем на имота - 112 куб. м. и този на етажната собственост – 4 476 куб. м. От техническа гледна точка фирмата за дялово разпределение също е изготвяла индивидуалните изравнителни сметки в съответствие с нормативните изисквания, с оглед на което вещото лице изяснява, че е било отразено реално доставеното количество топлинна енергия и е извършено изравняване между начислената от ищеца и реално дължимата сума. При анализ на протоколите и свидетелствата за метрологична проверка, касаещи исковия период, експертът е достигнал до извод, че общият топломер в абонатната станция е преминал изискуемите метрологични проверки в съответствие с изискванията на ДАМТН, като от страна на ответника не са ангажирани доказателства за опровергаване на този извод. В чл. 155, ал. 1 ЗЕ от действащата през процесния период нормативна уредба се предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда – етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една дванадесета изравнителна вноска, респ. на 10 равни вноски и 2 изравнителни – след

изменението на ЗЕ от ДВ, бр. 74/2006 г.; 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноски и 3) по реална месечна консумация. Следователно, при определяне стойността на действително потребената през процесния период топлинна енергия следва да бъдат взети предвид резултатите от изравнителните сметки в края на отчетния период, които показват дали фактурираните през този период суми са били завишени или занижени, като отразяват реално доставеното количество енергия след проверка на място на показанията на индивидуалните уреди за измерване. При съобразяване на резултата от изравнителните сметки, изготвяни в края на всеки отчетен период, експертизата е приела, че стойността на реално доставеното до имота на ответниците количество топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. възлиза на 1 818,83 лв., представляваща сбор между прогнозно начислените суми по фактури - 1 270,13 лв. (след приспадане на сумите за промяна на цената от м.07.2019 г. до м.03.2020 г.), предвид разясненията, дадени по време на изслушването на вещото лице в открито съдебно заседание на 26.10.2023 г. и сумите за доплащане от абоната по изравнителните сметки (548,70 лв.), като посочената стойност е без предишни неплатени и просрочени суми и без начисляване на лихви по тях.

Тук следва да се отбележи, че пораждането на задължението за цената на потребената топлинна енергия не е обусловено нито от изпращане и получаване от абоната на отделните месечни фактури, нито от отпращането до него на изрична покана за това.

При този извод на съда следва да се даде отговор на въпроса каква част от посочената по-горе сума ответниците И. Г. Г., И. Г. Г. и Е. С. Д. дължат да заплатят, като в тази връзка бъде разгледано своевременно релевираното от всеки от тях възражение за изтекла погасителна давност.

Съгласно задължителните тълкувателни разяснения, дадени с ТР № 3/2011 г., ОСГТК на ВКС, вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги, са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД и за тях се прилага 3-годишната давност. Предявяването на иска спира течението на давността, като в случая заявлението по чл. 410 ГПК е подадено в съда на 28.07.2022 г., а за времето от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. /за период от два месеца и 7 дни/ срокът е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето /обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г./, поради което извън погасителната давност са всички вземания, чиято изискуемост настъпва не след и на 28.07.2019 г., а след и на 21.05.2019 г. - arg. чл. 114, ал. 1 ЗЗД. От страна на ищеца се претендират вземания за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., като съгласно чл. 33, ал. 1 от приложимите към релевантния период общи условия на ищеца – тези от 27.06.2016 г., в сила от 11.08.2016 г., месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 са платими в 45-дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят, а не от публикуването на общата фактура на интернет - страницата на ищеца, както се поддържа от него в обстоятелствената част на исковата му молба. Най-ранното месечно задължение, включено в исковия период – това за м. май 2019 г. е станало изискуемо на 15.07.2019 г., т. е. след 21.05.2019 г., поради което нито то, нито последващите такива, не са обхванати от изтекла погасителна давност. В случая, крайният размер на главното задължение за цена на топлинна енергия на ответниците следва да бъде определено въз основа приетия от съдебно-техническата експертиза такъв, а именно: 1 818,83 лв., отразяващ реално доставената и потребена такава в рамките на исковия период, чиято стойност не се твърди, а и не се доказва да е била заплатена от ответниците. При съобразяване на дълга на всеки един от тях, то И. Г. Г. и И. Г. Г. се явяват задължени за сумата от по 227,35 лв. всеки (1/8 от 1 818,83 лв.), а Е. С. Д. се явява задължена за сумата от 1 364,13 лв. (6/8 от 1 818,83 лв.), до които размери предявените срещу тях главни икове за цена на топлинна енергия за периода от

01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. са основателни и следва да бъдат уважени, като се отхвърлят за разликата до пълните предявени размери съответно от 229,35 лв., или за размера от 2,00 лв. (по отношение на И. Г. Г. и И. Г. Г.), както и от 1 376,08 лв., или за размера от 11,95 лв. (по отношение на Е. С. Д.).

Към стойността на задължението за цена на топлинна енергия следва да се добавят и дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение, чиято стойност за периода от 01.06.2019 г. до 30.09.2020 г. не се спори, че се равнява на посочения от ищеца общ размер от 30,80 лв., която не се твърди и не се доказва да е била заплатена от ответниците. Съгласно разпоредбите на чл. 36 от общите условия, чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от общите условия на договорите между и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – етажна собственост, тези разходи се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. Във връзка с възражението за изтекла погасителна давност следва да се отбележи, че в общите условия на ищеца не е предвиден срок за изпълнение на това задължение, поради което кредиторът може да иска изпълнение веднага - арг. от чл. 69, ал. 1 ЗЗД. Следователно, погасителната давност следва да бъде отнесена към момента на възникване на задължението, при което най-ранното месечно задължение, включено в исковия период – това за м.06.2019 г. се счита за възникнало на 30.06.2019 г., или същото е станало изискуемо на 01.07.2019 г., т. е. отново след 21.05.2019 г., поради което нито то, нито последващите такива, не са обхванати от изтекла погасителна давност. Отново при съобразяване на дълга на всеки един от ответниците, то И. Г. Г. и И. Г. Г. се явяват задължени за сумата от по 3,85 лв. всеки (1/8 от 30,80 лв.), а Е. С. Д. се явява задължена за сумата от 23,10 лв. (6/8 от 30,80 лв.), колкото са и заявените от ищеца размери, поради което предявените срещу тях главни искове за цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.06.2019 г. до 30.09.2020 г. са основателни и следва да бъдат уважени изцяло.

Като законна последица от предявяване на исковете, всяка една от посочените по-горе суми следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 28.07.2022 г. до окончателното им заплащане.

По искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Основателността на исковете за лихва за забава предполага установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: главен дълг; изпадане на ответниците в забава и размера на обезщетението за забава.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от общите условия на ищеца от 2016 г., в сила от 11.08.2016 г., относими към релевантния период, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45 – дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят. Ето защо, за вземанията за цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. не е необходимо отправянето на покана или предприемането на други действия от страна на ищеца /така решение № 4273 от 16.07.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 11883/2019 г./. По изложените съображения, определена по реда на чл. 162 ГПК, съдът счита, че размерът на лихвата за забава върху задълженията за цена на топлинна енергия в общ размер на 1 818,83 лв. за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., попадащи в обхвата на общите условия от 2016 г., се равнява на сумата от 239,44 лв., начислена за претендирания период от 15.09.2020 г. до 07.07.2022 г. Отново при съобразяване на дълга на всеки един от ответниците, то И. Г. Г. и И. Г. Г. се явяват задължени за сумата от по 29,93 лв. всеки (1/8 от 239,44 лв.), а Е. С. Д. се явява задължена за сумата от 179,58 лв. (6/8 от 239,44 лв.), до които размери предявените срещу всеки от тях акцесорни искове за лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия следва да бъдат уважени, като се отхвърлят за разликата до пълните предявени размери съответно от 31,92 лв., или за размера

от 1,99 лв. (по отношение на И. Г. Г. и И. Г. Г.), както и от 191,54 лв., или за размера от 11,96 лв. (по отношение на Е. С. Д.).

По отношение на задължението за цена на услуга за дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. В случая, по делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението по чл. 410 ГПК – 28.07.2022 г. и касаеща процесния период, поради което в тази част акцесорната претенция за сумата от общо 7,29 лв., начислена за периода от 31.07.2019 г. до 07.07.2022 г., се явява неоснователна и следва да се отхвърли изцяло спрямо всеки един от ответниците.

По отговорността за разноските:

В съответствие със задължителните разяснения, дадени с т. 12 на ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, ВКС, съдът следва да се произнесе по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. Предвид изхода на спора – частична основателност на предявените искове, право на разноски има всяка от страните, съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на заявителя – ищец следва да се присъдят направените разноски в производството по ч. гр. дело № 40909/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, както и в исковото производство, съразмерно с уважената част от исковите, които съответно възлизат на 90,87 лв. – платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, както и на 433,91 лв. – платена държавна такса, депозит за СТЕ и юрисконсултско възнаграждение. Съдът определи в минимален размер юрисконсултското възнаграждение на заявителя – ищец в двете съдебни производства на основание чл. 78, ал. 8 ГПК /изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г./, вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и съответно чл. 26 от Наредбата за заплащането на правната помощ /по отношение на юрисконсултското възнаграждение в заповедното производство/ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ /по отношение на юрисконсултското възнаграждение в исковото производство/, като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалните му представители, както и липсата на фактическа и правна сложност на делото. При това положение ответниците И. Г. Г. и И. Г. Г. следва да бъдат осъдени да заплатят на заявителя – ищец сумата от по 11,36 лв. всеки (1/8 от 90,87 лв.) – разноски в заповедното производство, както и сумата от по 54,24 лв. всеки (6/8 от 433,91 лв.) – разноски в исковото производство, а ответницата Е. С. Д. следва да бъде осъдена да му заплати сумата от 68,15 лв. (6/8 от 90,87 лв.) – разноски в заповедното производство, както и сумата от 325,43 лв. (6/8 от 433,91 лв.) – разноски в исковото производство. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответниците И. Г. Г., И. Г. Г. и Е. С. Д. не се следват разноски съразмерно с отхвърлената част от исковите, тъй като те не претендират, а и не доказват извършването на такива нито за заповедното, нито за настоящото исково производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от, ЕИК, със седалище и адрес на управление: срещу И. Г. Г., ЕГН, с адрес: кумулативно обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че И. Г. Г. дължи на сумата от **227,35 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. по отношение на топлоснабден имот, находящ се на адрес:; сумата от **3,85 лв.**, представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от

01.06.2019 г. до 30.09.2020 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 28.07.2022 г. до окончателното им заплащане, както и сумата от **29,93 лв.**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 07.07.2022 г., за които суми по ч. гр. дело № 40909/2022 г., по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение чл. 410 ГПК от 09.08.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 227,35 лв. до пълния предявен размер от 229,35 лв., или за размера от 2,00 лв.; иска за лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 29,93 лв. до пълния предявен размер от 31,92 лв., или за размера от 1,99 лв., както и иска за лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение в размер на 0,91 лв. за периода от 31.07.2019 г. до 07.07.2022 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от, ЕИК, със седалище и адрес на управление: срещу И. Г. Г., ЕГН, с адрес:, кумулативно обективно съединени установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че И. Г. Г. дължи на сумата от **227,35 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. по отношение на топлоснабден имот, находящ се на адрес:; сумата от **3,85 лв.**, представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.06.2019 г. до 30.09.2020 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 28.07.2022 г. до окончателното им заплащане, както и сумата от **29,93 лв.**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 07.07.2022 г., за които суми по ч. гр. дело № 40909/2022 г., по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение чл. 410 ГПК от 09.08.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 227,35 лв. до пълния предявен размер от 229,35 лв., или за размера от 2,00 лв.; иска за лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 29,93 лв. до пълния предявен размер от 31,92 лв., или за размера от 1,99 лв., както и иска за лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение в размер на 0,91 лв. за периода от 31.07.2019 г. до 07.07.2022 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от, ЕИК, със седалище и адрес на управление: срещу Е. С. Д., ЕГН, с адрес:, ап. 27, кумулативно обективно съединени установителни иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Е. С. Д. дължи на сумата от **1 364,13 лв.**, представляваща цена на топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. по отношение на топлоснабден имот, находящ се на адрес:; сумата от **23,10 лв.**, представляваща цена на услуга за дялово разпределение за периода от 01.06.2019 г. до 30.09.2020 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 28.07.2022 г. до окончателното им заплащане, както и сумата от **179,58 лв.**, представляваща лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 07.07.2022 г., за които суми по ч. гр. дело № 40909/2022 г., по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за изпълнение чл. 410 ГПК от 09.08.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 1 364,13 лв. до пълния предявен размер от 1 376,08 лв., или за размера от 11,95 лв.; иска за лихва за забава върху задължението за цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 179,58 лв. до пълния предявен размер от 191,54 лв., или за размера от 11,96 лв., както и иска за лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение в размер на 5,47 лв. за периода от 31.07.2019 г. до 07.07.2022 г.

ОСЪЖДА И. Г. Г., ЕГН, с адрес: да заплати на, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **11,36 лв.**, представляваща разноси в производството по ч. гр. дело № 40909/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **54,24 лв.**, представляваща разноси в исковото производство.

ОСЪЖДА И. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: да заплати на, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **11,36 лв.**, представляваща разноси в производството по ч. гр. дело № 40909/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **54,24 лв.**, представляваща разноси в исковото производство.

ОСЪЖДА Е. С. Д., ЕГН *****, с адрес:, ап. 27 да заплати на, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **68,15 лв.**, представляваща разноси в производството по ч. гр. дело № 40909/2022 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **325,43 лв.**, представляваща разноси в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на третото лице – помагач на страната на ищеца –

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____